

Essy-li spěwał,
Bilnje džěłal,
Strowja cze
Eswójbnj statot,
A twój šwjatot
Eradny je.

Sa staw spróznj
Napoj móznj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes spať měrnj
Ežerstwosć da.

Mječ ty spěwałš,
Eswěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džen pať šwjatj,
Dušchi datj,
Wotpoczj ty.

S njebješ mana
Mječ czi šmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšerw cze!

F.

Šeršike njeđzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Esmolerjez knihczišczerńi w Budyšcinje a je tam ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacj.

4. njeđzela po šjoch kralach.

Jan. 1, 14.

Eswjedžen šjoch kralow abo Šnješoweho šjewjenja šady naš lezi, ale njeđzela teho šjewjenja tu hišcze šu. Dženša je pošlednja. Eswjedžen šjoch kralow chzysche nam pšched woczi šajicj, tak je šo juntrócž našceho Šnješowa krašnosć pobanškim šjom mudrym šjewila, a njeđzela po Šnješowym šjewjenju w šcšesćizianškim zyrkwinskim lěcze šteja, šo by šcšesćizianam lěto wot lěta š nowa tuta krašnosć pšched woczi šajena a šjewjena byla. Tule krašnosć pať chzedža nam wošebje šczenja, wo kotrychž šo nětk předuje, pokasacj. Šlaj w šczenju na 2. njeđzeli po šjoch kralach runje wou šteji, „a Ješuf šjewi šwoju krašnosć a jeho wuczomnižu něrjachu do njeho“. D šo by kóždu, kiž je w něcziškim šwjatym czašu w kemjach předomanja šlyšchal abo domach cziłal, š nich pošnal šwojeho Šnješowu krašnosć a šo by wo nim rečalo: wón wěri do njeho.

Mój luby šcšesćiziano! Dokelž je dženska pošlednja tutych njeđzel, daj šebi š krotka předy hacž tónle czaš šo š nami rošžohnuje, hišcze juntrócž twojeho Šnješowu krašnosć pšched woczi šajicj. Na hodownym šwjedženju je rečalo: nam je šo džěcžo narodžilo, šyn je nam daty; nješy-li pať w žłobiku ničžo wjozu wohladal hacž cziłwiše džěcžo, hacž nowonarodženeho šynka, šyn wopravdže jara malo widžal, potom šyn mjenje wohladal hacž czi pašyrjo — woni šo š njemu modlachu; potom šyn mjenje wohladal hacž czi mudri — woni džě běchu šo š dalokoho

rańšceho kraja na pucž podali a woni wšchal dele panywšchi modlachu šo š njemu a wobdarichu jeho; haj, ja tebi praju, nimaš-li wjazy na tutym džěcžatku, potom nje-móžeš na šwoju šmjercž špominajo se štarým Šimeonom wyšcacž: Nětk pušcziš šwojeho wotrocžka, Šnježe, po twojim šlowje šměrom, a nješrošmliwne tebi wostanje, šo dyrbi to džěcžo bycž šwětko š roššwěllenju pohanow a š šwalbje išraelšceho luda.

A nětko šlyšch, šo šu cziłe wšchitzy, na kotrychž špomnich, jara malo wot Šnješoweho krašnosće wohladali. To chzu šebi škerje lubicž dacž šwjateho Janowe šlowo: My widžichmy jeho krašnosć, jako krašnosć teho jenicžceho narodženeho šyna wot Wótza, pošny hnadny a prawdy. Ješufowe žiwjenje ležěšc pšched Janowymaj woczomaj; wón běšc šti lěta dolho š Ješufom šhodžil, běšc widžal jeho džiwny, wo kotrychž lud praji: wulki pošfeta je mješ nami poštanyl a Bóh je na šwój lud pohladal, běšc šlyšchal jeho rečze, wo kotrychž lud šudžěšc: wón wuczešc měznje a niž jako czi pišmanucženi; wón běšc widžil tcho horještanjeneho a běšc pšchi jeho š nješju špicžu pošla byl; haj Jan móžešc prajicž: my widžichmy jeho krašnosć. —

Jan, kiž na Ješufowym klinje šydašc, běšc šwojeho Šnješowu krašnosć šnadž rjeńšc a jašnišc widžal, džyli czi drusy wuczomnižu. Šlyšch jeno jeho šlowo: To šlowo šcžini šo cžělo. Špodžiwne: to šlowo. Še šwojim šlowom ty powjedáš, pošnacž dašc šwoje myšle, šjewišc šwoju wutrobu; pšes šwoje šlowo je Bóh š nam rečal, nam šo najrjeńšc šjewil: šcťož mje widži,

